WIJ BLIJVEN STAAN ❤️‍?

Inspraak over de conceptbegroting van Rotterdam

Voorzitter, leden van de raad,

Ik ben <naam> uit Ommoord.
Vandaag wil ik het hebben over de begroting. En vooral over betaald parkeren.

Het besluit is genomen. Dat weten we.

Maar denkt u werkelijk dat daarmee ook het verhaal van de bewoners is afgelopen? Dat mensen zich er vanzelf bij neerleggen zodra de gemeenteraad een besluit heeft genomen?

Achter iedere voordeur woont een mens. Achter ieder raam speelt een leven. Van Nesselande tot Ommoord, van Zevenkamp tot andere wijken in Rotterdam.

Dat zijn geen cijfers in een begroting. Dat zijn mensen. Mensen die hun zorgen hebben uitgesproken en duidelijk hebben gemaakt dat zij dit beleid niet willen.

En toch is het besluit genomen. De gemeente gaat verder met haar beleid, terwijl bewoners moeten leven met de gevolgen.

In de begroting staan de bedragen en de verwachte inkomsten. Maar waar zien we terug wat het betekent als bewoners het gevoel krijgen dat er niet echt naar hen wordt geluisterd?

Voorzitter, ik begrijp dat een gemeente keuzes moet maken. Maar een besluit betekent niet dat alle kritiek verdwenen is. En het betekent zeker niet dat bewoners hun zorgen moeten inslikken.

Want wij zijn er nog. En wij blijven onze stem laten horen.

Misschien worden bewoners moe. Misschien denkt men dat de weerstand vanzelf verdwijnt en dat iedereen zich er uiteindelijk bij neerlegt.

Maar zo werkt het niet.

Als mensen zich niet gehoord voelen, betekent dat niet dat ze niets meer te zeggen hebben. Soms betekent het juist dat ze terugkomen. Opnieuw en opnieuw.

Daarom heet mijn bijdrage vandaag:
Wij blijven staan.

Dat is geen loze kreet. Het betekent dat wij ons niet laten wegzetten als bewoners die één keer bezwaar maken en daarna vanzelf verdwijnen.

Wij zijn bewoners. Wij horen bij deze stad. En wij verdwijnen niet na één besluit.

U kunt een besluit nemen. U kunt beleid vaststellen. U kunt een begroting goedkeuren.

Maar u kunt niet besluiten dat de zorgen van bewoners daarmee niet meer bestaan.

Voorzitter, leden van de raad,

Wij hebben onze zorgen uitgesproken. We hebben onze bezwaren kenbaar gemaakt. En toch is het besluit genomen.

Ik ga u daarom niet opnieuw vragen of u ons hebt gehoord. Dat is aan u om te laten zien.

Maar één ding wil ik duidelijk maken:

U kunt verdergaan met uw beleid. Maar wij gaan verder met onze inzet.

Wij blijven staan. Wij blijven terugkomen. En wij blijven onze stem laten horen.

Niet omdat wij tegenover onze stad willen staan, maar juist omdat deze stad ook van ons is.

Rotterdam is ook van ons.
Wij blijven staan

Dank u wel.